

Telt-múlt az idő, 2016-ban is volt (van, lesz) március és hasonlók, és jött is egyik a másik után. A. áthozta a tengert Karolától, vigyed csak, kis szívem, ez is rám emlékeztet. De A.-t nem emlékeztette Karolára, időközben mindenét elfoglalta A. Fejét, szívét, hasnyálmirigyét stb. Főleg stb. A. minden pillanatot, amit nem A.-val töltött, feleslegesnek és fájdalmasnak érzett. És A. nem volt mindig nála. Nem is aludt ott.

A. minden alkalommal birtokba vette a férfi minden porcikáját. Végignyalta, harapdálta mindenütt a testet. Közelebb! Közelebb! Nézz rám. A. ránézett, szépen nézett rá, de többnyire szólni kellett.

Beleült a férfiba, előrehajolt, végigsimított az arcán, majd lassan a nyakhoz ért, körbefogta. Finoman szorított a kezek bilincsén, A. nem nyitotta ki a szemét, enyhén elmosolyodott. Megmozdította az ágyékát, nyögött. A nő nehézzé tette magát, nyomta vissza A.-t. Ő volt a férfihoz szögelve, mégis mintha ő szögelte volna a férfit az ágyhoz. Visszaszögelt. A combjával pedig a bordákat szorította. Minden közel van, mégsem eléggé. Megcsókolta, szinte harapta magát befelé. És egyre erősebben szorította a nyakát. A. csodálkozva fölneézett. Ő meg csak bólintott, igen, most, most minden jó lesz. A. arca vörösödött. Ekkor váltott, és teljes erejével szorította a férfi nyakát. Aki ficánkolt volna, A. teste nem engedte. Szorította, ahogy bírta. Erősebb volt most bárkinél. A. tekintete azt mondta, hogy nem hiszi el, ami történik. A nő teljes erejével nyomta a nyakát, a torkát. Ahogy üvegpohár pattan el, kis roppanás hallatszott. Roppanás, hörgés, csapkodás.

És akkor imígyen szóla egy égi hang: Most mi lesz.

